

Philoscia is ziek

Op een druilerige ochtend voelde Philoscia de pissebed zich helemaal niet lekker. Zijn rug deed pijn, hij had het warm en hij had geen zin in zijn favoriete bezigheid: onder blaadjes naar eten zoeken.

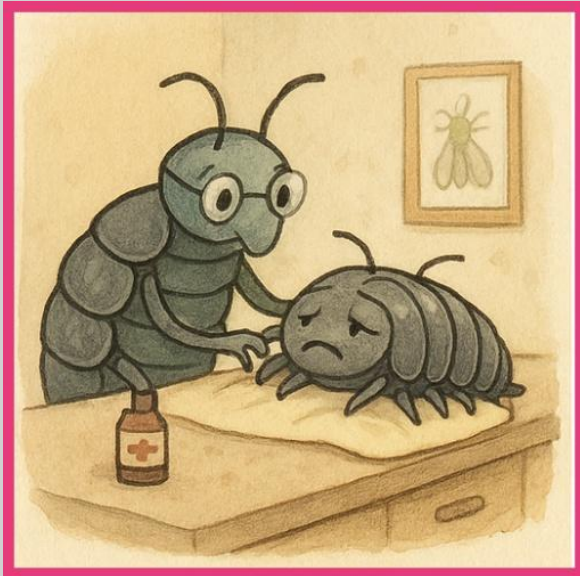

Zijn dochter Eluma schrok toen ze hem zag.

"Philoscia, jij ziet zo bleek als een kiezeltje! We moeten hulp halen!" Eluma belde meteen een ambulance.

Even later arriveerde de piepkleine ambulance, bestuurd door een bezorgde meikever. Met zachte pootjes werd Philoscia op een kleine brancard gelegd en naar de dierenarts gebracht. Onderweg gloeide het rode zwaailicht bovenop het autootje als een vuurvlieg in de nacht.

Bij de dierenarts aangekomen onderzocht dokter Armadillidium, een oude maar zorgzame pissebed met een brilletje, haar patiënt grondig. “Tja,” mompelde ze, “je hebt een fikse schorskoorts. Je moet een paar dagen hier blijven, dan maken we je weer beter en ben je weer snel de oude.”

Philoscia kreeg lekkere blaadjesbouillon, warme dekentjes van mos en elke ochtend kwam dokter Armadillidium even checken of zijn voelsprietten weer wat steviger stonden. Na drie dagen voelde Philoscia zich stukken beter. Hij mocht weer naar huis! Toen hij zijn holletje in het bos bereikte, stonden al zijn vriendjes op hem te wachten.

En hij kreeg nog meer bezoek. Sien de slak, Fred de duizendpoot en zelfs Bink de bromvlieg was van de partij. “Philosciaaaaa!” riep iedereen blij. Ze knuffelden hem voorzichtig – want een pissebed is nogal kwetsbaar – en vierden zijn thuiskomst met een feestmaal van vers rottend blad. Pino glimlachte. Thuis zijn met vrienden, dat is het beste medicijn van allemaal.

Copyright: Fons Sleijpen